

Franz Kafka: Císařské poselství

Císař - jak se proslýchá - poslal tobě, jedinci, ubohému poddanému, nepatrnému stínu, jenž před císařským sluncem prchl do nejvzdálenější dálky, právě tobě poslal císař ze svého smrtelného lože poselství.

Nakázal poslovi, aby klekl u jeho postele, a do ucha mu pošeptal poselství; tolik mu na něm záleželo, že si je dal znovu opakovat do ucha. Kývnutím stvrdil správnost toho, co bylo řečeno. A přede všemi, kdo přihlíželi jeho smrti - všechny překážející stěny jsou strženy a na schodišti, jež se vznáší do šíře i výšky, stojí v kruhu říšští velmožové -, před těmi všemi posla odeslal.

Posel se ihned vydal na cestu; silný, nezdolný muž; napřahuje před sebe hned jednu, hned druhou paži, klestí si cestu zástupem; narazí-li na odpor, ukáže na prsa, jež nesou znamení slunce; postupuje též bez nesnází kupředu jak nikdo druhý. Avšak zástup je preveliký; jeho příbytky neberou konce. Jak by letěl, kdyby se před ním otevřelo volné pole, a brzy bys asi na svých dveřích uslyšel nádherné bušení jeho pěstí. Avšak místo toho, jak nadarmo se lopotí, stále ještě se prodírá komnatami vnitřního paláce; nikdy je nezdolá; a i kdyby se mu to podařilo, nic by se tím nezískalo; musil by se probojovat dolů po schodech; a i kdyby se mu to podařilo, nic by se tím nezískalo; bylo by třeba přejít dvory; a za dvory druhý palác, který obemyká první; a opět schody a dvory; a opět palác; a tak dál skrze tisíciletí -; a kdyby nakonec vyrazil poslední branou ven a - to však se nikdy, nikdy nemůže stát -, leží před ním teprve sídelní město, střed světa, zaplavené svou sedlinou. Tudy nepronikne nikdo, natož s poselstvím nebožtíkovým, - Ty však sedíš u svého okna a sníš o něm, když se blíží večer.